

prawoboze.org

Aneks 7a: Dziewice, wdowy i kobiety rozwiedzione: Związki, które Bóg akceptuje

Ta strona jest częścią serii o związkach, które Bóg akceptuje, i ma następującą kolejność:

1. [Aneks 7a: Dziewice, wdowy i kobiety rozwiedzione: Związki, które Bóg akceptuje](#) (Bieżąca strona).
2. [Aneks 7b: List rozwodowy — prawdy i mity](#)
3. [Aneks 7c: Marka 10:11-12 i fałszywa równość w cudzołóstwie](#)
4. [Aneks 7d: Pytania i odpowiedzi — dziewczęta, wdowy i kobiety rozwiedzione](#)

Początek małżeństwa w stworzeniu

Powszechnie wiadomo, że pierwsze małżeństwo miało miejsce zaraz po tym, jak Stwórca uczynił kobietę [נְקִבָּה (nəqēvāh)] jako towarzyszkę pierwszej istoty ludzkiej, mężczyzny [זָכָר (zākhār)]. Samiec i samica — to terminy, których sam Stwórca użył zarówno w odniesieniu do zwierząt, jak i do ludzi (Rodzaju 1:27). Relacja z Księgi Rodzaju mówi, że ten mężczyzna, stworzony na obraz i podobieństwo Boga, zauważył, iż żadna z samic wśród innych stworzeń na ziemi nie była do niego podobna. Żadna go nie pociągała, a on pragnął towarzyski. Wyrażenie w oryginale brzmi [עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ ('ēzer kənegdô)], co znaczy „odpowiednia pomoc”. Pan dostrzegł więc potrzebę Adama i postanowił stworzyć mu kobietę — żeński odpowiednik jego ciała: „Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam; uczynię mu odpowiednią dla niego pomoc” (Rodzaju 2:18). Ewa została następnie uczyniona z ciała Adama.

Pierwszy związek według Biblii

Tak doszło do pierwszego zjednoczenia dusz: bez ceremonii, bez ślubowania, bez świadków, bez uczty, bez rejestru i bez urzędnika. Bóg po prostu dał kobietę mężczyźnie, a oto jego reakcja: „Ta

dopiero jest kością z moich kości i ciałem z mego ciała; będzie nazwana «niewiastą», bo z mężczyzny została wzięta» (Rodzaju 2:23). Wkrótce potem czytamy, że Adam „poznał” [יָדָעַ (yāda‘) — „poznać”, „współżyć”] Ewę i stała się brzemienna. To samo wyrażenie („poznać”), powiązane z poczęciem, pojawia się później również przy związku Kaina z jego żoną (Rodzaju 4:17). Wszystkie związki wspomniane w Biblii polegają po prostu na tym, że mężczyzna bierze dla siebie dziewczinę (lub wdowę) i współżyje z nią — niemal zawsze używając wyrażenia „poznać” lub „wejść do” — co potwierdza, że zjednoczenie rzeczywiście nastąpiło. W żadnej biblijnej relacji nie powiedziano, że istniała jakakolwiek ceremonia — religijna czy cywilna.

Kiedy w oczach Boga następuje związek?

Pytanie zasadnicze brzmi: **Kiedy Bóg uznaje, że małżeństwo się dokonało?** Istnieją trzy możliwe opcje — jedna biblijna i prawdziwa oraz dwie fałszywe i ludzkiego pochodzenia.

1. Opcja biblijna

Bóg uznaje mężczyznę i kobietę za małżeństwo w chwili, gdy kobieta-dziewica po raz pierwszy dobrowolnie współżyje z nim. Jeśli była już z innym mężczyzną, związek może zaistnieć tylko wtedy, gdy poprzedni mężczyzna umarł.

2. Fałszywa opcja relatywistyczna

Bóg uznaje, że związek następuje wtedy, gdy para tak postanowi. Innymi słowy, mężczyzna lub kobieta mogą mieć tylu partnerów seksualnych, ilu chcą, lecz dopiero w dniu, gdy uznają, że relacja stała się „poważna” — być może dlatego, że zamieszkają razem — Bóg ma ich traktować jako jedno ciało. W takim ujęciu to stworzenie, a nie Stwórca, decyduje, kiedy dusza mężczyzny łączy się z duszą kobiety. Nie ma na to najmniejszej biblijnej podstawy.

3. Najczęstsza fałszywa opcja

Bóg uznaje, że związek zaistniał dopiero wtedy, gdy odbyła się ceremonia. Ta opcja niewiele różni się od drugiej, bo w praktyce jedyna zmiana polega na dodaniu do procesu trzeciego człowieka — może to być sędzia pokoju, urzędnik stanu cywilnego, ksiądz, pastor itd. W tej opcji para również mogła mieć w przeszłości wielu partnerów seksualnych, ale dopiero teraz, stając przed jakimś przywódcą, Bóg ma uznać, że dwie dusze zostały złączone.

Brak ceremonii przy weselach

Warto zauważyć, że Biblia wspomina o czterech ucztach weselnych, ale w żadnej relacji nie ma wzmianki o ceremonii formalizującej czy błogosławiącej związek. Nie ma nauczania, że do ważności

związku przed Bogiem potrzebny jest obrzęd czy zewnętrzna procedura (Rodzaju 29:21-28; Sędziów 14:10-20; Estery 2:18; Jana 2:1-11). Potwierdzenie związku następuje wtedy, gdy dziewczyna dobrowolnie współżyje ze swoim pierwszym mężczyzną (konsumpcja). Pogląd, że Bóg łączy parę dopiero wtedy, gdy staną przed przywódcą religijnym lub sędzią pokoju, nie ma oparcia w Piśmie.

PDF: [Pobierz PDF ze wszystkimi małżeństwami w Biblii.](#)

Cudzołóstwo a Prawo Boże

Od początku Bóg zakazał cudzołóstwa, które odnosi się do sytuacji, gdy kobieta współżyje z więcej niż jednym mężczyzną. Dzieje się tak dlatego, że **dusza kobiety może być na ziemi połączona tylko z jednym mężczyzną naraz**. Nie ma ograniczenia co do liczby mężczyzn, których kobieta może mieć w ciągu życia, lecz każdy nowy związek może nastąpić tylko wtedy, gdy poprzedni zakończył się śmiercią, ponieważ dopiero wtedy dusza mężczyzny wróciła do Boga, od którego wyszła (Koholeta 12:7). Innymi słowy, musi być wdową, aby zjednoczyć się z innym mężczyzną. Prawdę tę łatwo potwierdzają Pisma, jak wtedy, gdy król Dawid posłał po Abigail dopiero po tym, jak usłyszał o śmierci Nabala (1 Samuela 25:39-40); gdy Booz wziął Rut za żonę, ponieważ wiedział, że jej mąż, Machlon, zmarł (Rut 4:13); oraz gdy Juda nakazał swemu drugiemu synowi, Onanowi, pojąć Tamar, aby wzbudzić potomstwo w imieniu zmarłego brata (Rodzaju 38:8). Zob. też: Mateusza 5:32; Rzymian 7:3.

Mężczyzna i kobieta: różnice w kwestii cudzołóstwa

Coś, co wyraźnie widać w Piśmie, to fakt, że nie istnieje cudzołóstwo „przeciwko kobiecie”, lecz wyłącznie „przeciwko mężczyźnie”. Pogląd nauczany w wielu kościołach — że rozstając się z kobietą i żeniąc się z inną dziewczyną lub wdową, mężczyzna cudzołoży przeciwko swojej byłej żonie — nie ma poparcia w Biblii, lecz w konwencjach społecznych.

CZYTAJ: [Marka 10:11-12 i fałszywa równość w cudzołóstwie.](#)

Dowodem tego są liczne przykłady sług Pana, którzy zawierali kolejne małżeństwa z dziewczynami i wdowami bez Bożej nagany — w tym przykład Jakuba, który miał cztery żony, od których wywodzą się dwanaście plemion Izraela i sam Mesjasz. Nigdy nie powiedziano, że Jakub cudzołożył przy każdej nowej żonie.

Innym dobrze znanym przykładem jest cudzołóstwo Dawida. Prorok Natan nie powiedział ani słowa o tym, jakoby król dopuścił się cudzołóstwa przeciw jakiejś kobiecie, gdy współżył z Batszebą (2 Samuela 12:9), lecz wyłącznie przeciw Uriaszowi, jej mężowi. Pamiętajmy, że Dawid był już żonaty z Mikal, Abigail i Achinoam (1 Samuela 25:42). Innymi słowy, cudzołóstwo jest zawsze przeciwko mężczyźnie, a nigdy przeciwko kobiecie.

Niektórzy przywódcy lubią twierdzić, że Bóg zrównuje mężczyzn i kobiety we wszystkim, lecz nie odzwierciedla to tego, co obserwujemy na przestrzeni czterech tysięcy lat obejmowanych przez Pismo. W Biblii po prostu nie ma ani jednego przykładu, w którym Bóg zgromił mężczyznę za cudzołóstwo przeciwko jego żonie.

CZYTAJ: [Dlaczego Jezus nie pozwala dziś na poligamię.](#)

To nie znaczy, że mężczyzna nie popełnia cudzołóstwa, lecz że **Bóg inaczej ocenia cudzołóstwo mężczyzny i kobiety**. Kara biblijna była taka sama dla obojga (Kapłańska 20:10; Powtórzonego Prawa 22:22-24), ale nie istnieje związek między dziewictwem mężczyzny a małżeństwem. To kobieta, a nie mężczyzna, przesądza o tym, czy zachodzi cudzołóstwo. Według Biblii **mężczyzna popełnia cudzołóstwo zawsze wtedy, gdy współżyje z kobietą, która nie jest ani dziewicą, ani wdową**. Na przykład, jeśli dwudziestopięcioletni mężczyzna-dziewic wysypia się z dwudziestotrzyletnią kobietą, która była już z innym mężczyzną, popełnia cudzołóstwo — ponieważ według Boga ta młoda kobieta jest żoną innego mężczyzny (Mateusza 5:32; Rzymian 7:3; Liczb 5:12).

Lewirat i zachowanie rodu

Zasada ta — że kobieta może zjednoczyć się z innym mężczyzną dopiero po śmierci pierwszego — potwierdzona jest także w prawie lewiratu, danym przez Boga dla zachowania majątku rodowego: „Jeśli bracia mieszkają razem i jeden z nich umrze bezdzietnie, żona zmarłego nie wyjdzie za mąż za obcego spoza rodziny. Jego brat wejdzie do niej, pojmie ją za żonę i dopełni wobec niej obowiązku szwagra...” (Powtórzonego Prawa 25:5-10. Zob. także Rodzaju 38:8; Rut 1:12-13; Mateusza 22:24). Zauważ, że prawo to miało być wypełnione nawet wtedy, gdy szwagier miał już inną żonę. W przypadku Booza nawet zaproponowano Rut bliższemu krewnemu, ale ten odmówił, ponieważ nie chciał nabyć kolejnej żony i musiałby dzielić dziedzictwo: „W dniu, w którym kupisz pole z rąk Noemi, nabędziesz też Rut Moabitkę, żonę zmarłego, aby wzbudzić imię zmarłego na jego dziedzictwie” (Rut 4:5).

Biblijne spojrzenie na małżeństwo

Biblijna wizja małżeństwa, przedstawiona w Piśmie, jest jasna i odmienna od współczesnych ludzkich tradycji. Bóg ustanowił małżeństwo jako duchowe zjednoczenie, zapieczętowane przez konsumpcję między mężczyzną a dziewicą lub wdową, bez konieczności ceremonii, urzędników czy zewnętrznych obrzędów.

To **nie oznacza, że Biblia zakazuje ceremonii jako części wesela**, ale powinno być jasne, że nie są one ani wymogiem, ani potwierdzeniem, iż w myśl Prawa Bożego nastąpiło zjednoczenie dusz.

Związek jest uznawany przez Boga za ważny wyłącznie w chwili dobrowolnego współżycia, co odzwierciedla Boży porządek, wedle którego kobieta ma być związana tylko z jednym mężczyzną

naraz, aż do śmierci rozwiązującej ten węzeł. Brak ceremonii przy opisanych w Biblii ucztach weselnych podkreśla, że nacisk położony jest na wewnętrzne przymierze i Boży cel kontynuacji rodu, a nie na ludzkie formalności.

Zakończenie

W świetle wszystkich tych biblijnych relacji i zasad staje się oczywiste, że Boża definicja małżeństwa zakorzeniona jest w Jego własnym zamyśle, a nie w ludzkich tradycjach czy formalnościach prawnych. Stwórca od początku wyznaczył standard: małżeństwo zostaje zapieczętowane w Jego oczach, gdy mężczyzna łączy się w dobrowolnym współżyciu z kobietą, która jest wolna do małżeństwa — czyli jest dziewicą lub wdową. Choć cywilne lub religijne ceremonie mogą służyć publicznemu oświadczeniu, nie mają one znaczenia dla ustalenia, czy związek jest ważny przed Bogiem. Liczy się posłuszeństwo Jego porządkowi, szacunek dla świętości więzi małżeńskiej i wierność Jego przykazaniom, które pozostają niezmiennie niezależnie od zmian kulturowych czy ludzkich opinii.